స్వయంవరం

సి. డి. యస్. రామయ్య

బోగా కలకల లాడింది...

మద్రాసు సెంట్రల్ స్టేషనులో— బెజవాడ ప్యాసింజరు బయలుదేరడానికి సిద్ధంగావుంది.

స్టేషనుముందు ఒక ఆటో—రిక్షా ఆగింది. దానినుండి కమలా, సరోజినీలు దిగారు. సరోజిని చేతిగడియారం చూసుకుని "మైగాడ్!... ట్రైన్ బయలుదేరడానికి అయిదు నిమిషాలుగూడా లేదనుకుంటాను!" అంది, ఆతురతతో!

సరోజిని టిక్కెట్టు కొనడానికి లోపలికి నడిచింది. కమల ఆటోవాడికి కిరాయిడబ్బు లిచ్చి, స్టేషన్‌లో సరోజినిని కలుసుకుంది. ఇద్దరూ ఆతురతగా బండినిలిచిన ప్లాటుఫారంవేపు నడిచారు.

గంట గణగణ మ్రోగింది...

"సరూ! ఇంకా అలావెళ్ళి అందులో కోతే, ఈపెట్టెలోనే ఎక్కకూడదూ?" అంటూ దగ్గరనిపించిన ఆఖరిపెట్టెలోకి తీసుకువెళ్లింది. సరోజిని ఏమీమాట్లాడలేదు. హేండ్‌బాగ్ లోపలపెట్టి, పెట్టెలోకి యెక్కింది.

"సరూ! వెళ్ళగానే వుత్తరం రాయి!"

"అలాగే కమలా!"

"ఒంటరిగా ప్రయాణం చేస్తున్నావ్! జాగ్రత్తసుమా!"

"థాంక్స్..."

గార్డు విజిల్ వూదాడు.

"వెళ్ళొస్తాను కమలా!"

సరోజిని హస్తాన్ని తనచేతుల్లోకి తీసుకుని, "శుభంగా వెళ్ళిరా!... నువ్వు బయలుదేరేముందు వుత్తరంరాయి! నేను స్టేషన్‌లో కలుసుకుంటాను. మరిచిపోకు" అంది కమల.

'ఊఁ' అని నిట్టూరుస్తూ రైలుకదిలింది.

"టాటా!" అంది సరోజిని, కిటికీలోంచి చేయివూగిస్తూ. ఆమెను చూస్తూ—ప్లాటుఫారంమీదే నిలబడిపోయింది కమల. క్రమంగా దూరమయిపోతున్న బెజవాడ ప్యాసెంజరులోని తన స్నేహితురాలిరూపం పూర్తిగా కనుమరగిపోయింది. ఆ బాధను వ్యక్తంచేస్తూ—భారంగా ఒక్కనిట్టూర్పు విడిచింది.

* * *

ప్రయాణపు ఒడిదుడుకులతో తబ్బిబ్బుకైపోయిన సరోజిని మనస్సు స్థిమితపడేసరికి అర్ధగంటపైగా గడిచింది. అప్పటివరకూ తన చుట్టూ పరిస్థితుల్నిగురించి ఆలోచించడానికైనా ఆమెకు తోచలేదు. కొన్ని స్టేషన్లు గడిచిన తర్వాత, తను ప్రయాణంచేస్తున్న కారేజిపరిస్థితి గమనించింది: అందులో అట్టే జనంలేరు.....పది, పన్నెండుగురు తప్పితే! ఆ వైపు ఓ ముసలిదంపతులు—మనుమరాళ్ళు గాబోలు—ఇద్దరు అమ్మాయిలతో ముచ్చటలాడుకుంటున్నారు. అయిదారుగురు యువకులు సిగరెట్టు కాల్చుతూ, సినిమాల్నిగూర్చి తర్కించుకుంటున్నారు. తనకెదురుగా ఒకతను దినపత్రిక ముఖాని కడ్డంపెట్టుకుని జపంచేస్తున్నాడు; అతని ప్రక్కగా దాదాపు మూడేళ్లు వయస్సుగల ఒకఅబ్బాయి నిలుచుని, కిటికీగుండా ప్రకృతిని చూస్తున్నాడు. మిగతా వాళ్లు పిల్లా కలిసి నలుగురైదుగురున్నారు. చుట్టూరా వున్న వ్యక్తుల్ని చూసిన తర్వాత, తను ప్రయాణంలో ఏమీ యిబ్బందులు కలగవసరం వుండదని నిశ్చయించుకుంది.

పొద్దుపుచ్చడంకోసం చదువుకోడానికి తెచ్చుకున్న వారపత్రికను విప్పి చదువుకోవడం మొదలెట్టింది సరోజిని. అలా కొంతసేపు గడిచింది.

తన సమీపాని కెవరో వచ్చినట్లు అలికిడి వినిపించి—తన చూపు పుస్తకంమీదినుంచి ముందుకు మరల్చింది. ఇంతకుముందు, తన కెదురుగా కిటికీ దగ్గర కనిపించిన అబ్బాయి—తనకేసి చూస్తూ నిల్చున్నాడు. నిక్కరూ, బుష్‌షర్టు తొడుక్కుని వున్నాడు. కాస్తయెర్రగా పుష్టిగావుండి పాపిడితీసి, సన్నగా దువ్వుకున్న క్రాపుతో—ముద్దుగా, తనకేసి వింతగా చూస్తున్నాడు. అతని కేసే ఓ నిమిషంపాటు చూస్తూ వుండిపోయింది సరోజిని. ఆ తర్వాత అతడు ముఖం తిప్పి తిప్పి తన కేసి చూడ్డంతో—సరోజినికి నవ్వాగింది కాదు!

"ఎందుకలా చూస్తున్నావ్ బాబూ?" అని నవ్వుతూ ప్రశ్నించింది సరోజిని.

వాడూ నవ్వాడు: "చూస్తే యేం?" అన్నాడు.

వాడి ముద్దులొలికే మాటలు ఇంకా వినాలనే కుతూహలంతో—సరోజిని వాడ్ని దగ్గరికి తీసుకోబోయింది. కాని, వాడు తప్పించుకుని, ఆ కూర్చున్న అతని వద్దకు వెళ్ళిపోయాడు.

"మోహన్! రైల్లో యేమిటి నీ అల్లరి? ఒక్కచోట కూర్చోరాదూ!—" వాడి అల్లరిని ఖండిస్తున్నట్లు—అతి సన్న మాటలకి సరోజిని మనస్సు కాస్త బాధపడింది.

మోహన్! రూపానికి తగట్టు—ముద్దులొలికే పేరు! అనుకుంది సరోజిని.

అతని దగ్గర నిశ్శబ్దంగా కూర్చుని సరోజిని వేపే చూస్తున్నాడు మోహన్. వాడి వాడిచూపులోని భావమూ, అమాయకత—సరోజినిని మళ్ళీ పుస్తకంవేపు తిప్పలేక పోయాయి. అయిదు నిముషాలవరకూ తనూ—ఆ పిల్లాడి వేపు చూస్తూ—చిరునవ్వులు చిలికిస్తూ వుండిపోయింది. అంతలో వాడి ముద్దుముఖంలో విషాదరేఖలు అలుముకున్నట్టు ఆమెకు తోచింది. అలా ముంగమూతిపెట్టుకుని, తనను చూస్తూ కొంతసేపు మౌనంగా కూర్చున్నాడు. వాడి చూపులోని అర్థమేమిటో అర్థంగాక సరోజిని ఆలోచించసాగింది. అంతలో మోహన్—దినపత్రిక చదువుతున్న ఆ వ్యక్తికేసి తిరిగాడు:

"నాన్నా! నాన్నా!!"—

"ఏమిటిరా?" అన్నాడతను, పత్రిక నుండి దృష్టి మరల్చకుండానే!

"మరేఁ! అమ్మ యేలా వుంటుంది చెప్పూ?"

"ఎలా వుంటుంది? బాగానే వుంటుంది."

"అయితే...అమ్మ యెందుకు చచ్చిపోయింది నాన్నా?"

"జీవించవలసినకాలం పూర్తయిపోయింది గాబట్టి - చనిపోయింది...అంతే!"

"మరి, అమ్మ ఛాలా బాగుంటుందా?"

"అవును; బాగుంటుంది. అమ్మ చాలా మంచిది."

"అమ్మ నన్ను చూసి నవ్వుతుందా?"

"ఊఁ! నవ్వుతుంది; దగరికి రమ్మని పిలుస్తుంది; ముద్దు పెట్టుకుంటుంది గూడా!"

"అయితే, అమ్మ చచ్చిపోలేదు; అమ్మ నా దగ్గరే వుంది! నా దగ్గరే వుంది" అంటూ ఆనందంతో చప్పట్లు కొట్టసాగాడు.

"ఏవిట్రా వాగుడూ? ఏదీ అమ్మ?" అంటూ ముఖంమీదినుండి పత్రికను తీసి మోహన్‌ను అడిగాడతను.

"అదిగో, అమ్మ!" అంటూ సరోజినికేసి వేలెత్తి చూపి నవ్వాడు మోహన్. అంతులేని ఆశ్చర్యంతో - ఆ యువతివేపు మొట్టమొదటగా చూశాడు ఆ యువకుడు.

ఆమె గూడా అప్పుడే చూసింది!

ఆమె ముఖంలో కోపంముసుగుకప్పుతున్న సిగ్గు వ్యాపించింది. అబ్బాయినీ, అతన్నీ— మార్చి మార్చి చూసింది. ఆ చూపుల చివరి దృశ్యంలో—అతనికీ, ఆమెకూ మధ్య చిరునవ్వులు మొలకలెత్తాయి.

తర్వాత, అతనన్నాడు: "సారీ! మరేమనుకోరనుకుంటాను!"

"అబ్బే! అనుకోడానికేముందండీ! చిన్న పిల్లాడు...నూరు మాటలన్నా ఓర్చుకోవలసిందే!..."

మళ్ళీ ముగ్గురిమధ్యా కొన్ని నిమిషాలవరకూ మౌనం గడిచింది.

సరోజిని చదువుతూ చదువుతూ— తరచూ వాడివేపు చూస్తూ కూర్చుంది. ఆమె చూసినప్పుడల్లా వాడూ చూస్తున్నాడు. ఆఖరికి వుండబట్టలేక, మళ్ళీ వాణ్ణి తన దగ్గరికి పిలిచింది. మోహన్ అడుగుమీద అడుగు వేసుకుంటూ ఆమె దగ్గరికి వచ్చాడు. సరోజిని వాడి తల ఆప్యాయతగా నిమురుతూ— "నీ పేరేం బాబూ?" అని ప్రశ్నించింది.

"మోహన్ బాబు!"

"ఊఁ!....ఎక్కడుంటున్నావ్?"

"ఇక్కడే..."

"అహాఁ! అదిగాదు...మీ యిల్లెక్కడ అని అడుగుతున్నా?"

"బెజవాడలో..."

"చదువుతున్నావా?"

"ఊఁహూ!..."

"మరేం; మా వూరొస్తావా?"

"ఊహుఁ!—"

"పోనీ, నా దగ్గరుంటావా?"

మోహన్ కొన్ని క్షణాలపాటు ఆలోచించి, పిదప 'వస్తా'నన్నట్టు తల వూపాడు. ఆ ఆనందంలో సరోజిని వాడిని దగ్గరకు తీసుకుని, వాడి బుగ్గను ముద్దుపెట్టుకుంది... ఆ తర్వాత వాడిని తన దగ్గరే కూర్చోబెట్టుకుని—సరోజిని కబుర్లాడుతూ కూర్చుంది. కొంతసేపటి తర్వాత, తాను తీసుకుపోతున్న పళ్ళూ, మిఠాయీ వగైరాలలో కొంత వాడికిచ్చింది. ఆ అభిమానంకొద్దీ— కొంత అతనికిగూడా అందియ్యబోయింది సరోజిని.

అప్పుడతను ఆమెను పరికించాడు.

"బాబు—చాలా మంచివాడు" అంది ఆమె—చిరునవ్వు నవ్వుతూ.

ఆ మాటను అంగీకరిస్తున్నట్టు తల వూపాడు అతను.

మోహన్ ఆపిలు పండును తింటూ కిటికీగుండా ప్రకృతిని చూస్తున్నాడు.

"మీ రెంతవరకు పోతున్నారు?" అని అడిగాడతను.

"నిడుబ్రోలువరకూ..."

"మీ పేరు తెలుసుకోవచ్చునా?"

"సరోజిని."

అతని ప్రశ్నల పరంపరలకు సమాధానాలుగా—తను మద్రాసులోని ఒక హాస్పిటల్‌లో నర్సుగా పనిచేస్తున్నాననీ, సెలవులమీద—స్వస్థలమైన నిడుబ్రోలు వెడుతున్నాననీ—తనకు తల్లిదండ్రులూ, అన్నదమ్ములూ వున్నారనీ—సరోజిని చెప్పింది.

అట్లాగే—అతనూ తనను పరిచయం చేసుకున్నాడు: అతని పేరు కేశవరావు అనీ, మద్రాసులో ఒక పత్రికాఫీసులో పనిచేస్తున్నట్టూ—ఏదో స్వంత పనిమీద బెజవాడ వెళుతున్నట్టూ చెప్పాడు.

"పరిచయం ఒక్కొక్కప్పుడు ప్రాణాలను కలుపుతుంది; ప్రాణాలను తీస్తుంది కూడా!" అన్నాడు కేశవరావు.

"ఇనై విరుందు"—ప్రతిశుక్రవారము రేడియో సిలోన్ 41 72 మీటర్లమీద సాయంత్రం 6-30 నుండి 6-45 వరకు విని ఆనందించండి.

★ స్వయంవరం ★

సరోజిని సర్వత్రా సుఖం తింటు ఉంది...

రైలు గూడూరులో ఆగింది. కేశవరావు దిగి, అక్కడి 'స్టాల్సు'కు వెళ్ళి, తినడానికేవేవో పట్టుకొచ్చి, మళ్ళీ రైలెక్కాడు. ముగ్గురూ ఆప్తమిత్రుల్లా కలిసి తిన్నారు. రైలు మళ్ళీ పరుగుసాగించింది.

మోహన్ మాట అటుంచి, కమ్మగా-రాజకీయాలు, నేటి ప్రపంచపు స్థితిగతుల విషయాలు, సినిమా కబుర్లు—ఆ యువతీ యువకుల మధ్య సాగింది. సరోజిని ఏదేనా చెప్పినప్పుడు—అది సబబుగాని పక్షంలో—చక్కగా విమర్శించి, ఆమెను ఒప్పించాడు.

సాయంకాలం నాలుగున్నర ప్రాంతానికి రైలు ఒంగోలులో ఆగి ఉన్నది. కేశవరావు మళ్ళీ రైలుదిగి, ప్లాటుఫారంమీద నడిచాడు.

సరోజిని అతన్ని చూస్తూ కూర్చుంది. మోహన్ స్టేషను హడావిడిని కిటికీగుండా చూస్తూ కూర్చున్నాడు.

కొన్ని నిమిషాలు గడిచాయి.

మొదటిగంట కొట్టింది. అతని రాకకోసం ఎదురుచూస్తూ కూర్చుంది సరోజిని. అతను వస్తున్నట్టు లేదు.

రెండోగంట కొట్టింది.

రైలు నెమ్మదిగా బయలుదేరింది.

కేశవరావు ప్లాటుఫారంమీద కనిపించలేదు. రైలు బయలుదేరే ఆఖరిక్షణందాకా అతని రాకను వేయి కళ్ళతో ఎదురు చూసింది. కాని......ప్రయోజనం లేక పోయింది. అతను రానేలేదు.

"అమ్మయ్యో, ఆయన రాకముందే రైలు బయలుదేరిపోతోందే!" అని దిగాలుగా అంది సరోజిని. ఆమె హృదయంలో ఏదో గజిబిజి పుట్టుకొచ్చింది.

"నాన్న రాలేదేం పిన్నమ్మా?" అన్నాడు మోహన్.

మధ్య ఇదేమిటే; ఈ పిల్లాడు వరసపెట్టి పిలుస్తున్నాడూ! అయినా ఏదో నోటికొచ్చినట్టు పిలవక, వాడికేం తెలుసు?...

సరోజిని మనస్సు పరిపరివిధాలుగా ఆలోచించసాగింది...లోకరీతిలో-కథల్లో చదివినట్టు—ఈ ఘటన జరిగిపోయిందేమిటి? ఈ అబ్బాయిని తనదగ్గర విడిచిపెట్టడానికే ఆయన, ఈ నాటకం ఆడాడా? ఈ తరహా మనుషులు లోకంలో ఉంటారని తనకింతకు ముందే తెలుసు; కాని తానెప్పుడూ చూడలేదు. అయితే, తనిప్పుడు అనుభవిస్తున్నది! అదీ ఘటన.

ఏ అనుబంధం వల్లో ఈ అబ్బాయికీ, ఆయనకీ సఖ్యం కాబోలు! చేజిక్కిన వారికి అంటగట్టడానికి ఆయన ఇలా నాటకం ఆడి, ఆఖరికి తన కంటగట్టి పోయాడు. అయ్యో, తనెంత మోసపోయింది! 'పెళ్ళి కాకముందే నీకో బిడ్డా' అని లోకం అంటే ఏం చేయాలి! 'ఇతను నా బిడ్డకాడు; ఎవరో!' అని తను వాదిస్తే—నమ్మేదెవరు?

ఇలాంటి విషయాల్లో స్త్రీతత్వాన్ని బ్రహ్మదేవుడు కూడా నమ్మడు కాబోలు!

సరోజిని లేనిపోని మమతలతో సతమతమయింది! ఆ గలభాకొద్దీ, మోహన్ని అర్థంలేని ప్రశ్నలడిగింది. ఆఖరికి—తేలిందేమిటంటే "పిన్నమ్మా! నువ్వు చాలా మంచిదానివి! నీతోనే వుంటా" అన్నాడు వాడు.

సరోజిని కలవరపాటును గుర్తించిన ప్రయాణీకులలో పెద్దాయన-ఒక మనిషి—"తప్పు చేయనివారికి—లోకంచేత భయం అక్కర్లేదు తల్లీ!—ఆ అబ్బాయిని నీతో పాటే తీసుకుపో! భయం అక్కర్లేదు!"—అన్నాడు.

సరోజిని మనస్సు స్థిమితపడుతున్న సమయంలో—రైలు నిడుబ్రోలులో ఆగింది. ఆ అబ్బాయిని తీసుకుని, కేశవరావు వదిలిపోయిన చిన్న తోలుసంచీ, తనదీ—తనతో తీసుకుని—సరోజిని బండి దిగింది.

అప్పటికి రాత్రి ఏడుగంటలైంది.

ఓ గుర్రబ్బండీ మాట్లాడుకుని తన ఇంటికి బయలుదేరింది. కాని, ఆమె మనస్సులోని ఆవేదన—ఇల్లు దగ్గరపడుతున్న కొద్దీ అధికమవుతోంది.

ఇంటి దగ్గర ఆగినవెంటనే, బండి వాడికి డబ్బులిచ్చి పంపించింది. ఇంతలో ఆమె అన్నయ్య—సుందర్రావు—బయటికొచ్చి, ఆమెను పలకరించాడు.

"రామ్మా, సరోజినీ—ఇప్పుడే వస్తున్నావా?" అంటూ ఆమె ప్రక్కన నిలబడిన కుర్రాడిని చూసి నివ్వెరపోయాడు: "ఎవరీ అబ్బాయి?" అని అడిగాడు.

"ఇప్పటికి మన అబ్బాయేలే!" అంటూ లోపలికి నడిచింది సరోజిని. అంతలో తల్లి దండ్రులూ, చెల్లెలూ ఎదురయ్యారు.

అందరూ ఆ కుర్రాడెవరంటూ ప్రశ్నలు వేసేవారే! అందరికీ జవాబు లిచ్చేంతలో సరోజిని ప్రాణం తలనుండి తోకొచ్చినట్లయింది. ఆఖరికి గ్లాసుడు మంచినీళ్లు త్రాగి జరిగిన ఘటన అంతా తెలియజేసింది.

కాని, ఒక్క కన్నతల్లి మినహా, మిగతా వారంతా ఆమె మాటను శంకించారు; ఆమెనూ శంకించారు. ఒకరికొకరి మధ్య గుసగుసలు చెలరేగాయి. ఆమెను శంకించి నానా మాటలూ అన్నాడు తండ్రి. సరోజిని కళ్లనీళ్ల పర్యంతమయింది. తల్లి కూతురి కళ్ళనీళ్లు చూడలేక, సరోజినిని లోపలికి తీసుకువెళ్ళ-అన్నం పెట్టబోయింది. సరోజినితోపాటు మోహన్ కూడా వెళ్ళాడు.

* * *

రాత్రి ఎనిమిదిన్నర గంటల ప్రాంతానికి వీధి ముంగిట బండి ఆగిన చప్పుడయింది. మోహన్‌ను నిద్రపుచ్చుతూ, కునుకూయ బోయిన సరోజిని, ఆ చప్పుడు విని వీధికొచ్చింది. చుట్టకాలుస్తూ వీధి అరుగుమీద కూర్చున్న సరోజినితండ్రి బండి వచ్చిన విశేషమేమిటా అని ఆశ్చర్యపోయాడు.

బండి నుండి దిగిన ఇద్దరు మగవాళ్ళనీ-మసక వెలుగులో గుర్తించలేకపోయింది సరోజిని.

సరోజిని తండ్రి దగ్గరకు వచ్చిన ఓ వ్యక్తి-"ఏమండీ! సరోజిని అనే పేరుగల అమ్మాయి ......ఇక్కడేనా...."అని అనబోతూన్నంతలో-

"అవును... ఇక్కడే వుంటోంది ..." అని సావధానంగా జవాబిచ్చాడు సరో-తండ్రి.

"ఆ అమ్మాయి తండ్రి మీరేనా?"

"ఊఁ! నేనే!—"

"కాస్త లోపలికి రండి; కొంచం మీతో మాట్లాడాలి..."

ఇంతవరకూ తండ్రితో మాట్లాడిన ఆపురుషు కంఠం సరోజినికి పరిచయమైంది గాదు ......కాబట్టి ఆమె వూరుకునే ఉంది.

ఆ ఇద్దరూ ఇంటిలోకి నడిచి, వెలుగులోకి వచ్చేసరికి-ఆ ఇద్దరిలో కేశవరావుని గుర్తిం

మరియు హైదరాబాదు.

అధైర్యపడవద్దు

శాస్త్రీయమైన, నిజమైన SEX— ADVICE పొందవచ్చును. మీకు ఉండుకొన్న లక్షణములు వ్రాయుచూ, యింకా వివరాలకు కవరు పంపేది.

డాక్టర్ రత్నం సన్స్, (Estd 1904)
మలకపేట బిల్డింగ్సు, హైదరాబాద్ - 2.
(దక్కన్)

★ స్వయంవరం ★

చింది సరోజిని: ఆ గుర్తింపులోనే-అప్రయత్నంగా "మీరేనా!" అంటూ ఆమె నోరు తెరిచింది.

ఆమెను చూస్తూనే అతను మెల్లగా నవ్వాడు: "పొరబాటు జరిగిపోయింది" అన్నాడు.

అంతలో సరోజిని అన్నయ్య సుందరరావూ, తల్లీ—రంగంలోకి దిగారు.

"ఆ అబ్బాయి తండ్రి ఈయనే నాన్నా!" అంటూ తన తండ్రికి కేశవరావుని పరిచయం చేసింది-సరోజిని.

"ఇతను నా బాల్యమిత్రుడు ... రంగారావు" అంటూ రెండో యువకుణ్ణి, అక్కడి అందరికీ పరిచయం చేశాడు కేశవరావు.

పరిచయాలు ఒక విధంగా పూర్తి అయాక—"మా అబ్బాయి యేడీ—సరోజినీ?" అని ప్రశ్నించాడు కేశవరావు.

"మీ అబ్బాయి! అలా చెప్పకోడానికైనా మీకు అర్హత వుందేమో కాస్త ఆలోచించారా?" అని కాస్త ఆవేశంతో ప్రశ్నించింది సరోజిని.

నేరస్థుడిలాగా-కేశవరావు ముఖం పాలిపోయింది. కళ్లజోడు చేతికి తీసుకుని నెమ్మదిగా ముఖం దించుకోబోయి, శాంతంగా అన్నాడు: "ఈ ఆవేశంలో — నువ్వన్ని మాటలన్నా నేను సహిస్తాను. ...కాని, నువ్వు నమ్మినా నమ్మకపోయినా-నిజంగా జరిగిందేమిటంటే - పొరబాటు!"

"అవునండీ! - ఆ పొరబాటు కూడా నావల్లే జరిగింది!" అన్నాడు రంగారావు.

"అసలు యేంజరిగిందో - వివరంగా చెప్పండి బాబూ!" అన్నాడు సరోజిని తండ్రి.

కేశవరావు అన్నాడు:

"పత్రికేదేనా కొనుక్కొద్దామని పుస్తకాలవేపు వెళ్లాను. అక్కడ ఈ రంగారావు కనిపించాడు. అక్కడ రైలు ఎంతసేపు ఆగుతుందో నాకు సరిగా తెలీదు. అయితే, పదిహేనునిమిషాలసేపు ఆగుతుందని ఇతను చెపితే, నమ్మి, ఇద్దరమూ కేంటీన్లోకి వెళ్ళాము. ఆతర్వాత ఇద్దరమూ ప్లాటుఫారం మీదకువచ్చిచూస్తే, రైలు వుంటేనా! నాకు తల తల్లక్రిందులైనట్లనిపించింది. తర్వాత స్టేషనుకు 'వైర్' చేసి రైల్లోని మాఅబ్బాయిని నిలపెట్టాలని అనుకున్నాను. కాని, అంతలో-అరుంపావుకు 'జనతాఎక్స్‌ప్రెస్' వున్నట్టు స్టేషన్‌మాస్టరు చెప్పాడు. ఎలాగూ కైడ్కా వెళ్ళుతున్నది సరోజినకాబట్టి, ఆమె దిగబోతున్నది నిడుబ్రోలు అని తెలిసి వుండబట్టీ—నా మనస్సును స్థిమితపరుచుకున్నాను. అనుకున్నట్లే కాసుక్కూచుని - ఇద్దరమూ ఎక్స్‌ప్రెస్‌లో దిగి - బండివాడి ద్వారా కనుక్కొన్నాము. అదీ జరిగింది!" -

అందరి ముఖాల్లోనూ సంతృప్తితో కూడిన మందహాసం విరిసింది. అందువల్ల సరోజిని హృదయం కాస్త తేలికపడింది. అదే సమయంలో నిద్రమేల్కొన్న మోహన్... సరాసరి రంగంలోకివచ్చి, "నాన్నా!-" అంటూ కేశవరావు ఒళ్ళోకి జొరబడ్డాడు.

సరోజిని తండ్రి పశ్చాత్తాపంతో అన్నాడు: "చూడునాయనా! - కల్మషం లేని హృదయంతో-సరోజిని చెప్పినమాటల్ని మేము నమ్మలేక - దాన్ని నానామాటలూ తిట్టాము. కాని, మా అమ్మాయి బంగారు పిచ్చుక - కాబట్టి ఓర్పుకోగలిగింది!"

"జరిగిందేదో జరిగిపోయింది. దాన్ని గురించి విచారించడం దేనికి; విమర్శించుకోడం దేనికి! - మా చెల్లెమ్మ గుణం మాకు తెలీదూ! - ఆఁ! - బావగారూ! - ఈరాత్రికి మీ రిద్దరూ ఇక్కడే బసచేయక తప్పదు!" అని హుకుం జారీ చేశాడు సుందరరావు.

"తప్పదు, మరి! -" అని నవ్వాడు రంగారావు. అందరూ చెదరిపోయారు.

వీధివైపు గదిలో - అతిథులు ముగ్గురికీ పడకలు సిద్ధమైయాయి...

మోహన్ మళ్ళీ నిద్రమైకంలో పడ్డాడు!

రంగారావు సిగరెట్టు ముట్టించడానికి వీధిలోకిపోయిన సమయంలో - సరోజిని కాచినపాలు చెంబులో పోసుకుని, వీధిగదికి వచ్చి, కేశవరావుకు అందించింది.

"సరోజినీ! నీతో ఒక విషయం మాట్లాడాలి!" అన్నాడు కేశవరావు.

"చెప్పండి!"

"మోహన్ నన్ను ఎంతగా ప్రేమిస్తున్నాడో, అంతగా నిన్నూ ప్రేమిస్తున్నాడు! ఈ పరిస్థితులలో-నువ్వు వాడికి... వాడికి..."

"ఆపడం దేనికి? చెప్పండి!"

"నువ్వు...వాడికి...తల్లి కాగలిగితే?" అని ఆగిపోయాడు కేశవరావు.

సరోజిని కళ్ళు చిట్లించుకున్నాయి.

"అదెలా సాధ్యం?!" అని ప్రశ్నించింది.

"ఏం?"—

"వాడికి తల్లివుండగానే, నే నెలా తల్లి కాగలను?"

"అంటే వాడితల్లి బ్రతికివుందనినువ్వనుకుంటున్నా వన్నమాట! లేదు, సరూ! వాడిని ఈ లోకంలో విడిచిపెట్టి, తల్లి అప్పుడే పరలోకం చేరుకుంది!"

"వదిన!?—అంటే మోహన్..."

"...నాకుమారుడు అని నీవుపొరబడ్డావు. అది నా దోషం కాదు."

"మోహన్ మీ కొడుకు కాదన్నమాట! అయితే - మిమ్మల్ని 'నాన్నా' అని పిలుస్తాడేం?"

కేశవరావు విచారపు నవ్వు నవ్వాడు: "వాడు నన్నలా పిలవడంవల్లే, నాకీ అవస్థ! తల్లి పోయినప్పటినుంచీ వాడు నా చేతుల మీదుగానే పెరిగాడు. ఎందుకంటే, వదిన పోయినప్పటినుంచీ మా అన్నయ్య అయోమయ స్థితిలో పడిపోయి-యెప్పుడూ దేవుడి ధ్యాసలో వుండేవాడు. అప్పటినుండీ వాడిని కాపాడవలసిన భారం నామీద వేసుకున్నాను. అందువల్లే - ఇంతవరకూ నేను పెళ్లాడక వూరుకున్నాను. వాణ్ణి కన్నబిడ్డలాగా కరుణించి కాపాడగల వధువు నాకు లభించాలనే ఇన్నిరోజులూ వూరుకున్నాను. అదృష్టవశాత్తూ - నీ పరిచయం లభించి..." అని ఇంకా చెప్పబోతూన్నంతలో సరోజిని అడ్డుపడింది—తడబడుతున్న మాటలతో:

"అంటే మీరు అవివాహితులన్నమాట!- అయితే, ఈమాట ఇదివరకు చెప్పలేదేం?" అంటూ కేశవరావు ముఖంలోకి చూసింది.

"సందర్భం లభించలేదు; అంతే!" అని నవ్వాడు కేశవరావు.

"అందుకే - రైల్లో వస్తున్నప్పుడు - 'పరిచయం ఒక్కొక్కప్పుడు ప్రాణాల్ని కలుపుతుంది; ప్రాణాల్ని తీస్తుంది కూడా' అని అన్నారు కాబోలు!" అంటూ చిరుకోపం తెచ్చుకుంది సరోజిని.

కేశవరావు ఆమె చేతుల్ని తనచేతుల్లోకి తీసుకుని—"నీ మనస్సులోని మాట చెప్పు సరూ! నేనంటే నీకు యిష్టమేనా?" అని అడిగాడు.

తలూపుతూ సిగ్గునభినయించింది సరోజిని.

అప్పుడే వీధినుండి వచ్చిన రంగారావు- "సిగ్గుపడ్డం దేనికి సరోజినీ? - నీకు భర్త కాబోయేవాడు సామాన్యుడు కాదు; పెద్ద రచయిత; కథకుడు...అందుకుగాను నువ్వు గర్వించక తప్పదు!" అన్నాడు.

ఈసారి సరోజిని—ఆ కథకుడి మీద పెళ్ళిచూపులు ప్రసరించింది.

ఆ గదికి ప్రక్కగావున్న వసారాలో— భర్త పాదాలచెంత కూర్చున్న సరోజిని తల్లి- "తథాస్తు అనండి" అంటూ తనభర్తని చిరునవ్వుతో మందలించింది. ★